

పండుగ గూతురూ,

సూర్యుని నిధిగూ

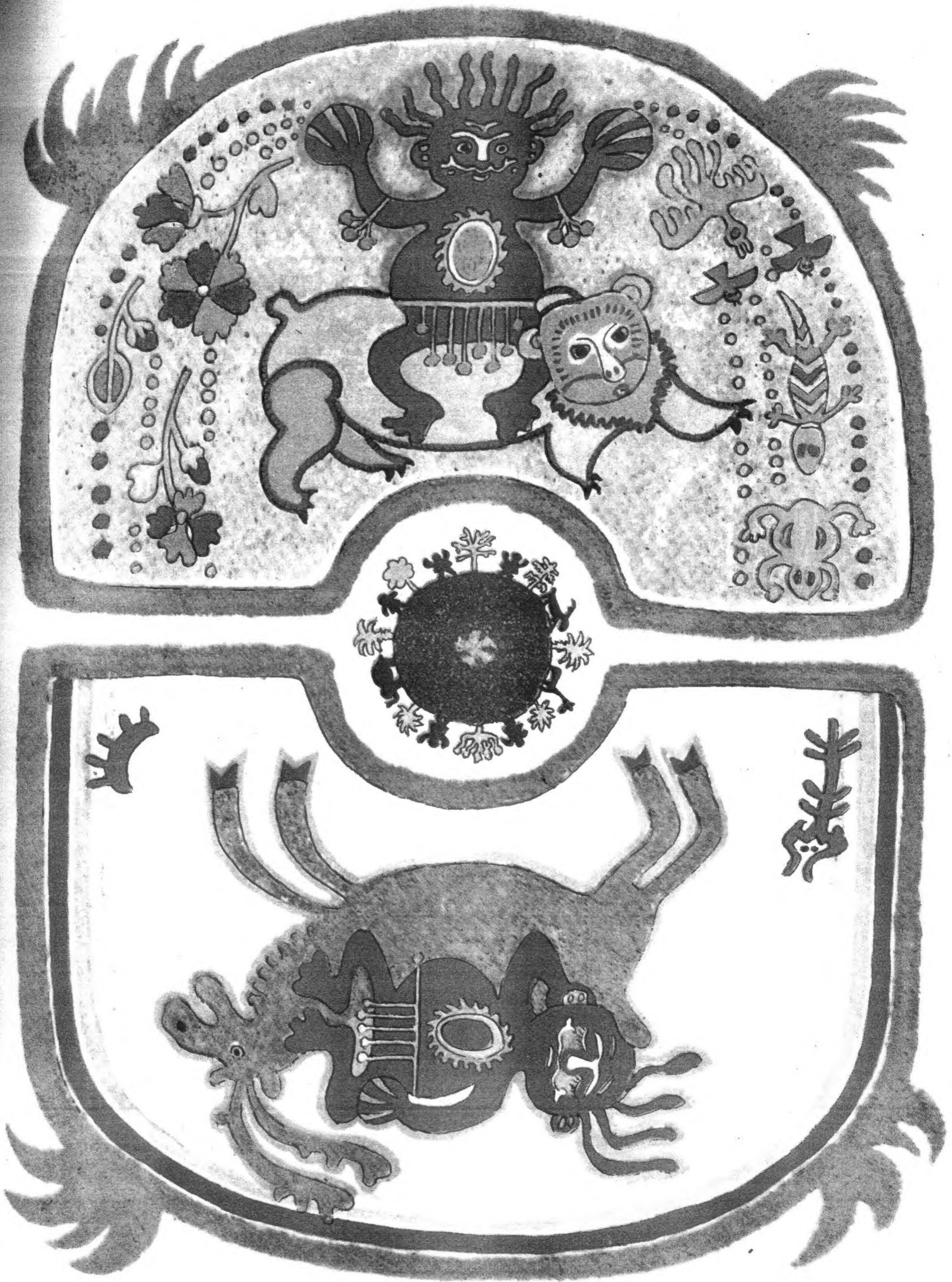
చందుని గూతురూ, సూర్యుని కొడుకూ

ఉత్తర జాతుల జానపద కథ

పగలంతా సూర్యుడు తేలిక మంచుబండిలో కూర్చొని నీలాకాశంలో పోతాడు, తన దేశాలను తనిఖీ చేసుకుంటూ. ఉదయం అతని బండిని యెలుగుబంటి లాగుతుంది, మధ్యాహ్నం పోతు దుప్పి లాగుతుంది, సాయంత్రం పెంటి దుప్పి లాగుతుంది. సూర్యునికి లెక్క లేనన్ని పనులున్నాయి: పుట్టబోయేవాటి కన్నిటికీ ప్రాణం పోయాలి, చెట్లనూ, మొక్కలనూ, గడ్డినీ పెంచాలి, జంతువులకూ, మనుషులకూ, పక్షులకూ వెలుతురు యివ్వాలి; అలా చేస్తేనే అవన్నీ బాగా బలిసి, సంతానం కని, సూర్యుని ఐశ్వర్యాన్ని వృద్ధిచేస్తాయి. సాయంత్రం అయ్యేటప్పటికి సూర్యుడు శక్తి తగ్గి, సముద్రంలో పడిపోతాడు. అప్పుడతను నిద్రపోయి, విశ్రాంతి తీసుకుంటే బాగుంటుంది. కానీ కొడుకు పెయ్వాల్కె వచ్చి అతనితో వాదం పెట్టుకుంటాడు: “నాన్నా, నాకు నిజంగా పెండ్లి చేసుకునే యాడు వచ్చింది!” “నిజమే, నీకు పెండ్లిగా వచ్చింది. మరి, పెండ్లికూతురు వుందా?”

“లేదు. నా బంగారు బూట్లు అందరికీ తొడిగి చూసినాను. యెవరికీ సరిపడలేదు. వాళ్లందరికీ పాదాలు బరువు, భూమిమీదనుండి వాటిని యెత్తలేరు. మరి నేనేమో ఆకాశంలో విహరించాలి.” “నీవు వెదకవలసిన చోట వెదకడం లేదు,” అన్నాడు సూర్యుడు. “నేను చంద్రుని అడుగుతానుండు. అతనికి కూతురు పుట్టిందని విన్నాను. చంద్రుడు మనకంటే బీదవాడే ననుకో; అయినా, అతను మనలాగే ఆకాశంలో విహరించేవాడు.” చంద్రుడు ప్రాద్దున పూట ఆకాశంలోకి వచ్చే రోజుదాకా సూర్యుడు ఆగి, ఆ రోజు చంద్రుని సమీపించి, యిలా అన్నాడు: “నీ కొక అందమైన కూతురు వుందట కదూ? నీ కూతురుకు నాదగ్గర పెండ్లికొడుక వున్నాడు, నా కొడుకు పెయ్వాల్కె.” చంద్రుని ముఖం నల్లబడింది. అత నన్నాడు: “నా కూతురు యింకా పసిపిల్ల. చేతులలో యెత్తుకుంటే, చేతులలో వున్నట్లే వుండదు. పిల్ల కొద్దిగా మాత్రమే వెలుగుతున్నది. యిప్పుడే పెండ్లేమిటి?”

“దాని కేంలే,” అన్నాడు సూర్యుడు.

“నాకు ఐశ్వర్యం వుంది. మేము బాగా తిండిపెట్టులాం, పిల్ల బలుస్తుంది. నా కొడుకు పిల్ల నొకసారి చూడనీ.”

చంద్రుడు భయంతో “వద్దు!” అంటూ, కూతురుకు మేఘాన్ని కప్పినాడు. “నీ కొడుకు నా కూతురును మాడ్చేస్తాడు. నిజం చెప్తాను విను. నా కూతురుకు యిప్పటికే పెండ్లికొడుకు వున్నాడు, నైనన్ ఉత్తర కాంతి. అదుగో అక్కడ సముద్రంపైన విహరించేవాడు.”

“అలాగా!” అంటూ సూర్యుడు మండిపడినాడు. “చిన్న వెలుగు ముక్క కోసం నా మాట కాదంటావా? నీవు మరచిపోయినట్లుంది — నేనే అన్నిటికీ ప్రాణం పోసేది, నాకు ఐశ్వర్యం వుంది, శక్తి వుంది.”

“నీ కున్నది సగం శక్తి,” అన్నాడు చంద్రుడు. “నీవు సంజ రేళ యెక్క డున్నావ్? రాత్రి పూట యెక్క డున్నావ్? చలి కాలమంతా నీ శక్తి యెక్క డుంది? మరి, నైనన్ ఉత్తర కాంతి చలికాలమూ, రాత్రి పూటా వెలుగు నిస్తాడు.”

యీ మాటలతో సూర్యునికి యింకా ఆగ్రహం
 పెరిగి, మంటలు గక్కినాడు. కోపంతో
 కుతకుతలాడుతూ అతను అరచినాడు: “యేమైనా
 సరే, నీ కూతురును నా కొడుక్కు పెండ్లిచేస్తాను!”
 తుఫాను చెలరేగింది, ఝంఝానిలం ఫీంకరించింది,
 సముద్రాలు ఉప్పొంగినాయి, పర్వతాలు కంపించినాయి,
 భూమిమీద ప్రాణు లన్నీ తల్లడిల్లినాయి, దుప్పలు
 భయంతో ఒకచోట చేరి ముడుక్కున్నాయి,
 మనుషులు గుడారాలలో దాక్కున్నారు.
 చంద్రుడు వేగంగా రాత్రి చీకటిలోకి పోయినాడు.

“పిల్లను సూర్యుని కండ్ల బడకుండా దాచిపెట్టాలి,”
 అని అతను అనుకున్నాడు. ఒక సరస్సు మధ్యలో
 చిన్న దీవిలో నివసించే ముసలి దంపతులు అతనికి
 కనిపించినారు. వాళ్లు చాలా మంచివాళ్లు. “నా
 కూతురును వాళ్లకు అప్పగిస్తాను!” అనుకున్నాడు
 అతను.
 సూర్యుడు కోపంతో మండి మండి అరిసిపోయినాడు.
 తుఫాను వెలిసింది, గాలి అణగింది.
 ముసలివాడూ, అతని భార్య చెట్ల తాట
 తెచ్చుకోడానికి అడవిలోకి పోయినారు. అదేమిటి!

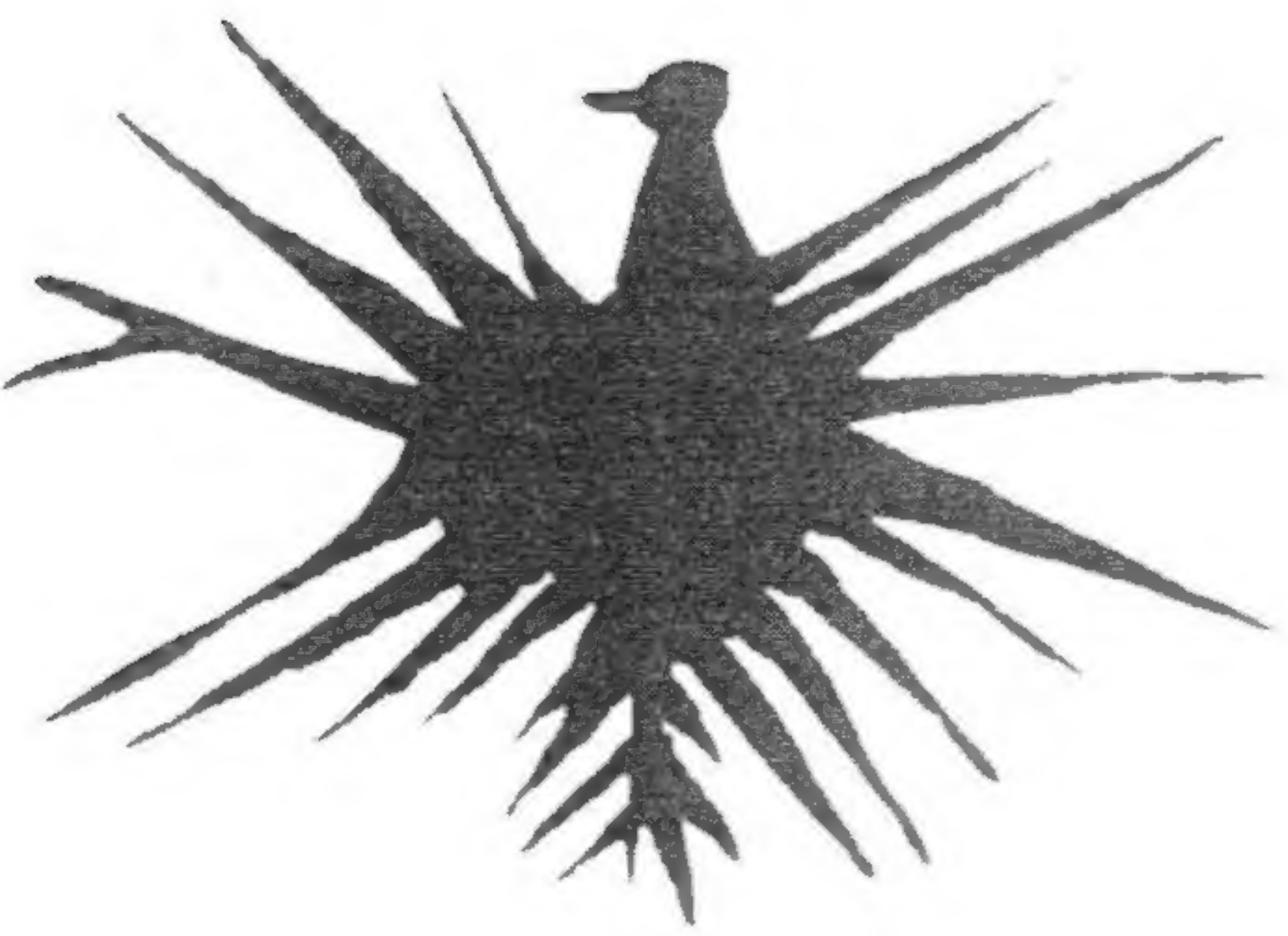
ఫర్చెట్టు కొమ్మకు వెండి ఊయెల వ్రేలాడు
తున్నది. అందులో యెవరూ లేనట్లుంది. కానీ

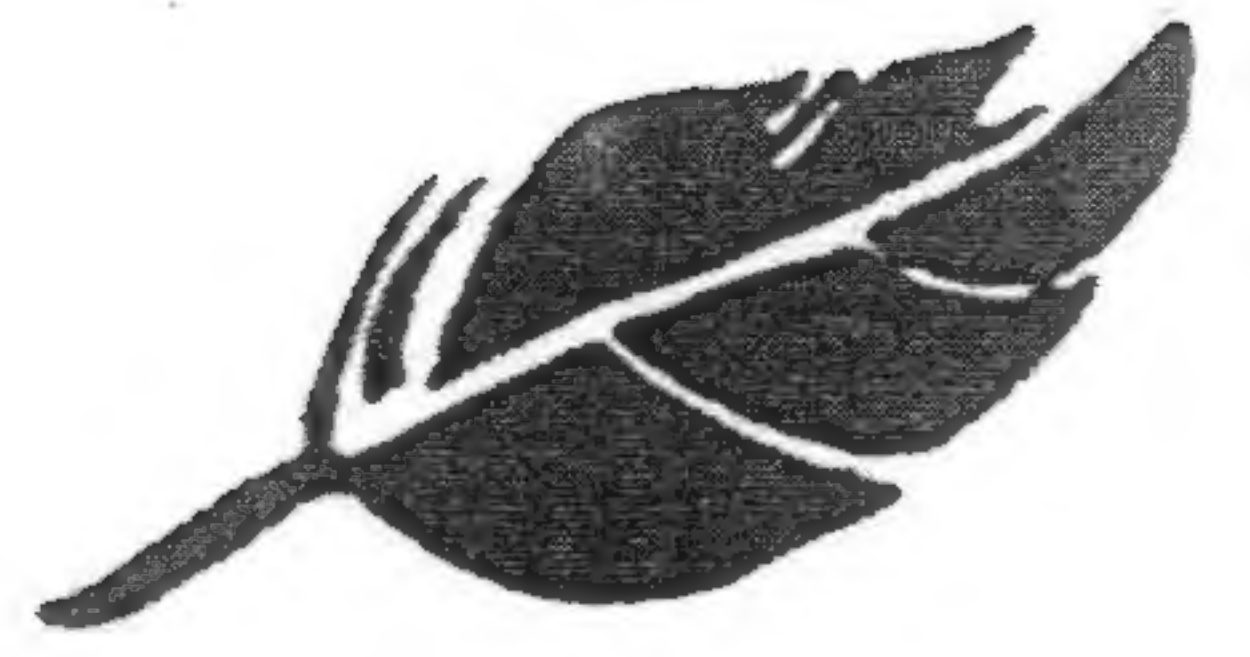
పసిపిల్ల గొంతు వినపడుతున్నది:
“నియేకియ - నేను లేను. మరి యిక్క
డున్నాను!”

వాళ్లు చూసినారు. ఊయెలలో పసిపిల్ల
వుంది, మనిషి జాతి పిల్ల లాగుంది.

కానీ వెన్నెలలో వెలుగుతున్నది.

ముసలి దంపతులు ఊయెలను
యింటికి తీసుకపోయినారు. తమ కిప్పుడు
కూతురు వుందని వాళ్లకు ఆనందమైంది.
వాళ్లు ఆమెను పెంచసాగినారు. వాళ్లను ఆమె
తల్లిదండ్రుల లాగా చూస్తూవుండింది.
రాత్రి పూట ఆమె గుడారంలోనుండి బయటికి
పోయి, ముఖమూ, చేతులూ చంద్రునివైపు
యెత్తి మరింత కాంతిగా ప్రకాశించేది.
దుప్పి చర్మాలతో ఆమె చిత్తులు కుట్టడం
నేర్చుకుంది, వాటిమీద వెండి జరీతోనూ,
గాజు పూసలతోనూ బుటాపని చేయడం
నేర్చుకుంది. ఆమె అట్లాడుకునే టప్పుడు
“నియేకియ - నేను లేను. మరి యిక్క

డున్నాను!" అని కేకలు వేస్తూ,
 కనిపించకుండా మాయమయ్యేది.
 గలగల నవ్వు మాత్రం వినిపించేది.
 అందువలన ముసలివాళ్ళు ఆమెను
 నియేకియ అని పిలిచేవాళ్ళు.
 నియేకియ పెరిగి పెద్దదై, యువతి
 అయింది. ఆమె గుండ్రని ముఖంతో,
 యోరని బుగ్గలతో, వెండి దారాలలాంటి
 జుట్టుతో, మనిషిలలా వెలుగుతున్నట్లు
 వుండేది. భూలోకపు పిల్లలాగ లేని
 పెండ్లికూతురు ఆ దీవిలో వున్నట్లు
 సూర్యునికి వార్త తెలిసింది. అతను తన
 కొడుకు పెయ్వాల్కెను పంపినాడు,
 తెలుసుకొని రమ్మని. పెయ్వాల్కె
 ఆ దీవిలోని ముసలి ధంపతుల గుడిసెకు
 పోయి, నియేకియను చూసినాడు. వెంటనే
 ఆమె అతనికి నచ్చింది.
 "సుందరీ, నా బంగారు బూట్లు
 తొడుక్కొని చూడు," అన్నాడు పెయ్వాల్కె.
 నియేకియ సిగ్గుపడుతూ, బూట్లలో కాళ్ళు
 పెట్టి, "అబ్బా, నాప్పి!" అన్నది.

“పరవా లేదులే, అలవాటు
 పడతావు!” అన్నాడు పెయ్‌వాలెక్కి.
 అతను ఆమెను కౌగలించుకొని,
 యెత్తుకపోవాలని అనుకున్నాడు.
 కానీ ఆమె “నేను లేను,
 నేను లేను,”
 అని అరుస్తూ, మాయమైంది.
 బంగారు బూట్లు వాకిలి
 గడపవద్ద పడివుండినాయి.
 రాత్రి అయిందాకా నియేకియ
 వనంలో దాక్కుంది. చంద్రుడు
 ఆకాశంలోకి వచ్చినప్పుడు ఆమె
 వెన్నెల పడిన బాటవెంట
 నడిచి నడిచి, అడవులూ,
 కొండలూ గడచింది. తండ్రి
 చంద్రుడు ఆమెను నిర్జనమైన
 సముద్రపు ఒడ్డున వున్న
 యింటివద్దకు తీసుకపోయినాడు.
 నియేకియ యింట్లోకి పోయింది.
 అక్కడ యెవరూ లేరు. యిల్లు
 చిందరవందరగా, అపరిశుభంగా
 వుండింది. నియేకియ నీళ్లు తెచ్చి,
 యిల్లంతా వూడ్చి, శుభం చెసింది.
 ఆమెకు నిద్రపోవా లనిపించింది.

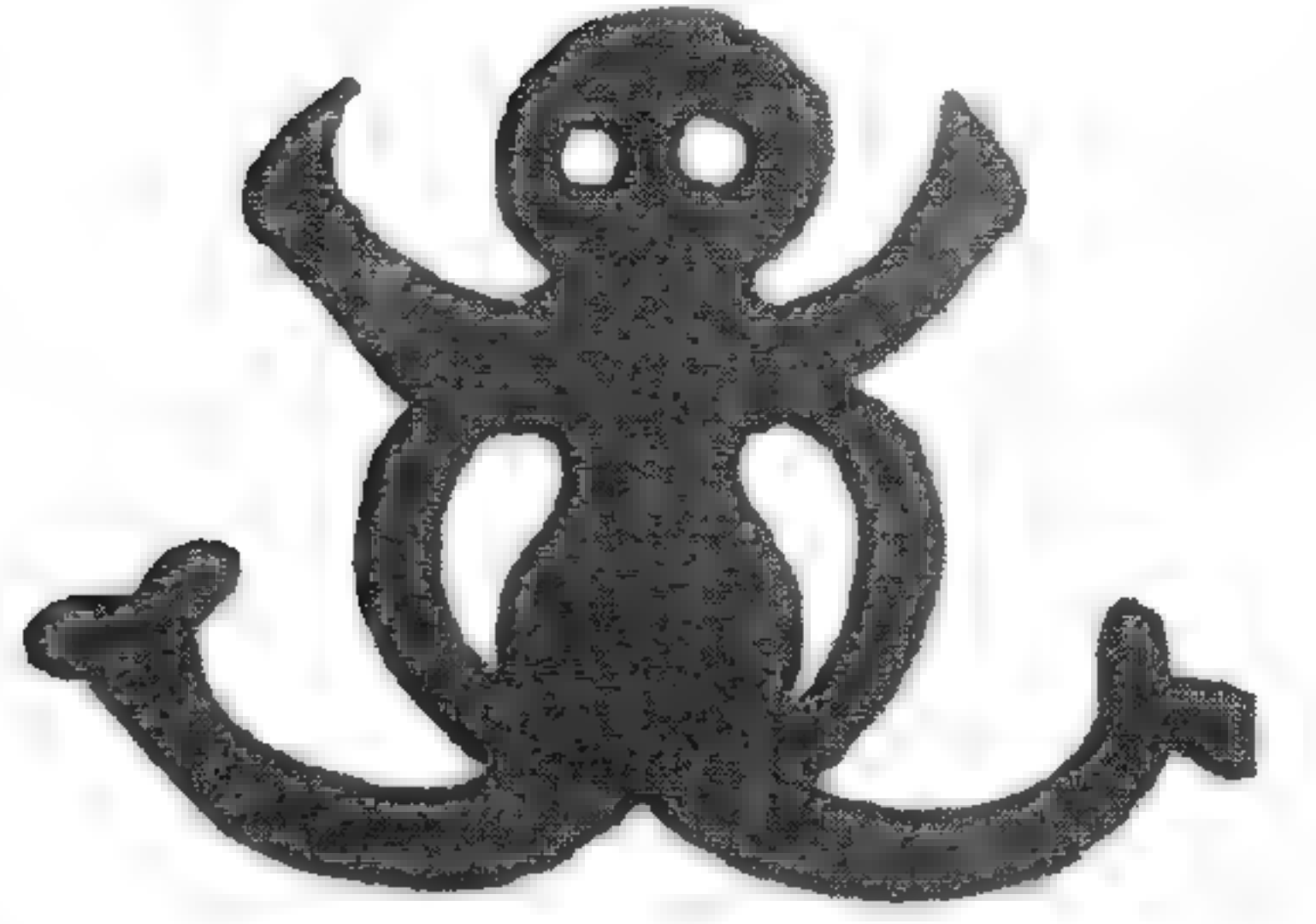

ఆమె కదురుగా మారి, గోడలోని ఒక
 రంధ్రంలో దూరి, నిద్రపోయింది.
 సంజె చీకటిలో నియేకియకు బరువైన
 అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.
 వెండి సైనిక దుస్తులు ధరించిన
 వీరులు యింట్లోకి వచ్చినారు.
 వాళ్లు ఒకరికంటే ఒకరు
 అందంగా, బలంగా వుండినారు.
 వాళ్లు ఉత్తర కాంతులు అనే అన్న
 దమ్ములు. నై నన్ ఉత్తర
 కాంతి. అందరికంటే పెద్దవాడు,
 అందరికీ నాయకుడు.

“మన యిల్లు యెంత శుభంగా
 వుంది!” అన్నాడు నై నన్. “యెవరో
 మంచి యిల్లాలు మన యింటికి
 వచ్చినట్లుంది. ఆమె యెక్కడ
 దాక్కున్నదో కనిపించడం లేదు. కానీ
 ఆమె మనల్ని చూస్తున్నదని నాకు
 అనిపిస్తున్నది.” అన్నదమ్ములు
 భోజనానికి కూర్చున్నారు. భోం
 చేసిన తర్వాత వాళ్లు ఆడుకో
 వడం మొదలుపెట్టి,
 ఖడ్గాలతో యుద్ధం
 చేసినారు.

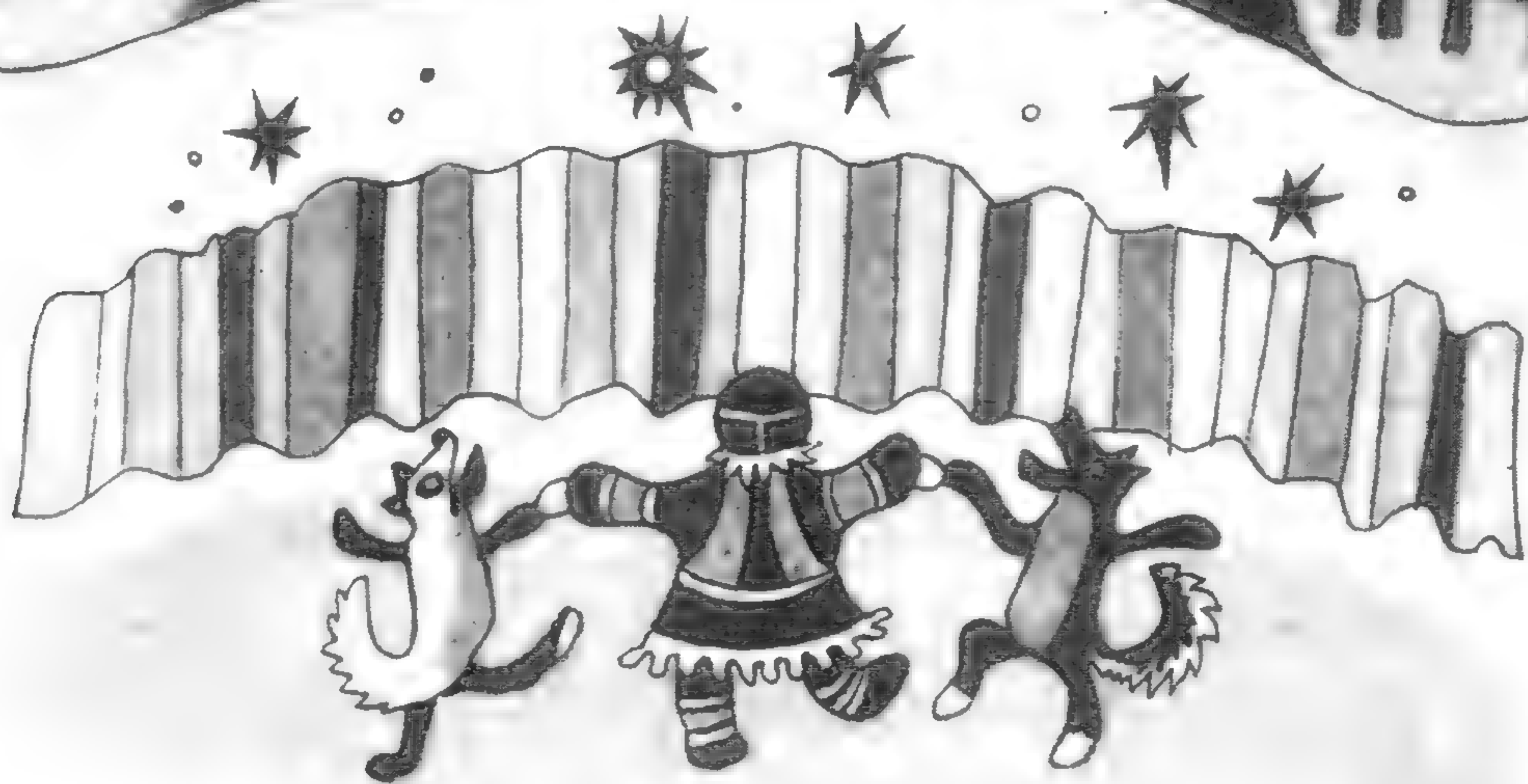

ఖడ్గాలు గాలిలో తళతళ
మెరిసినాయి, ఆకాశంలో యోరని
మంటలు నాట్యం చేసినాయి. అన్నదమ్ములు
యుద్ధ గీతం పాడుతూ, ఒకరి తర్వాత ఒకరు
ఆకాశంలోకి యెగిరిపోయినారు. నైనన్ మాత్రం వెలుగుతున్న
నీడలాగ యింట్లో మిగిలినాడు. అతను అడిగినాడు: “నీ వెవరో
కనిపించు! నీవు ముసలిదానివైతే, నాకు అమ్మ వౌతావు, నా
యీడుదానివైతే, నా సోదరి వౌతావు, నీవు పడుచుదానివైతే, పెండ్లికూతు
రంటాను.” “యిదుగో నేను,” అంటూ నియేకియ మెల్లగా పలికి, ఉదయపు మసక వెలుతురులో
నైనన్ కు కనిపించింది. అతను ఆమెను అడిగినాడు: “నన్ను పెండ్లాడుతావా, నియేకియా?”
“పెండ్లాడుతాను,” అన్నది నియేకియ. కానీ అంతలో సూర్యోదయం అయింది, సగం
సూర్యుడు అప్పటికే ఆకాశంలోకి వచ్చినాడు. “నాకోసం ఆగు, నియేకియా,”
అని నైనన్ కేకవేసి, ఆకాశంలోకి దూసుకొని పోయినాడు. ప్రతి సాయంత్రం
నైననూ, అతని తమ్ముళ్ళూ తమ సొంత యింటికి వచ్చేవాళ్ళు.
ప్రతి సాయంత్రం వాళ్ళు ఆకాశంలో ఆడుచునేవాళ్ళు.
కానీ తెల్లవారుతూనే వెళ్లిపోయేవాళ్ళు.
నియేకియ నైనన్ ను అడిగేది: “ఆగు
నైనన్. ఒక్క రోజు నాతో
కలిసి వుండు.”

“ఆగలేను,” అని నైనన్ జవాబు చెప్పేవాడు.

“సముద్రం ఆవల నేను ఆకాశంలో యుద్ధాలు చేయాలి.” నైనన్ ను యింటివద్ద

ఆసడం యెలాగా అని నియేకియ ఆలోచించింది. ఆమె దుప్పి చర్మాలతో ఒక తెర కుట్టి, దానిమీద వెండి దారాలతో పెద్ద నక్షత్రాలూ, చిన్న నక్షత్రాలూ కుట్టింది. ఆ తెరను ఆమె గోడకు పైభాగంలో తగిలించింది.

రాత్రికి నైననూ, అతని వీరులూ తిరిగి వచ్చినారు. ఆకాశంలో ఆడుకున్న తర్వాత వాళ్ళు పండుకున్నారు. నైనన్ కు గాఢంగా నిద్రపట్టింది. కానీ, అప్పుడప్పుడు అతను కండ్లు తెరచి చూసేవాడు. అతనికి పైన నల్లని ఆకాశమూ, నక్షత్రాలూ కనిపించేవి. యింకా తెల్లవారలేదని అతను మళ్ళీ నిద్రపోయేవాడు.

నియేకియ లేచి, యింట్లోనుండి బయటికి పోయింది. పోయేటప్పుడు ఆమె వాకిలి మూయడం మరచిపోయింది.

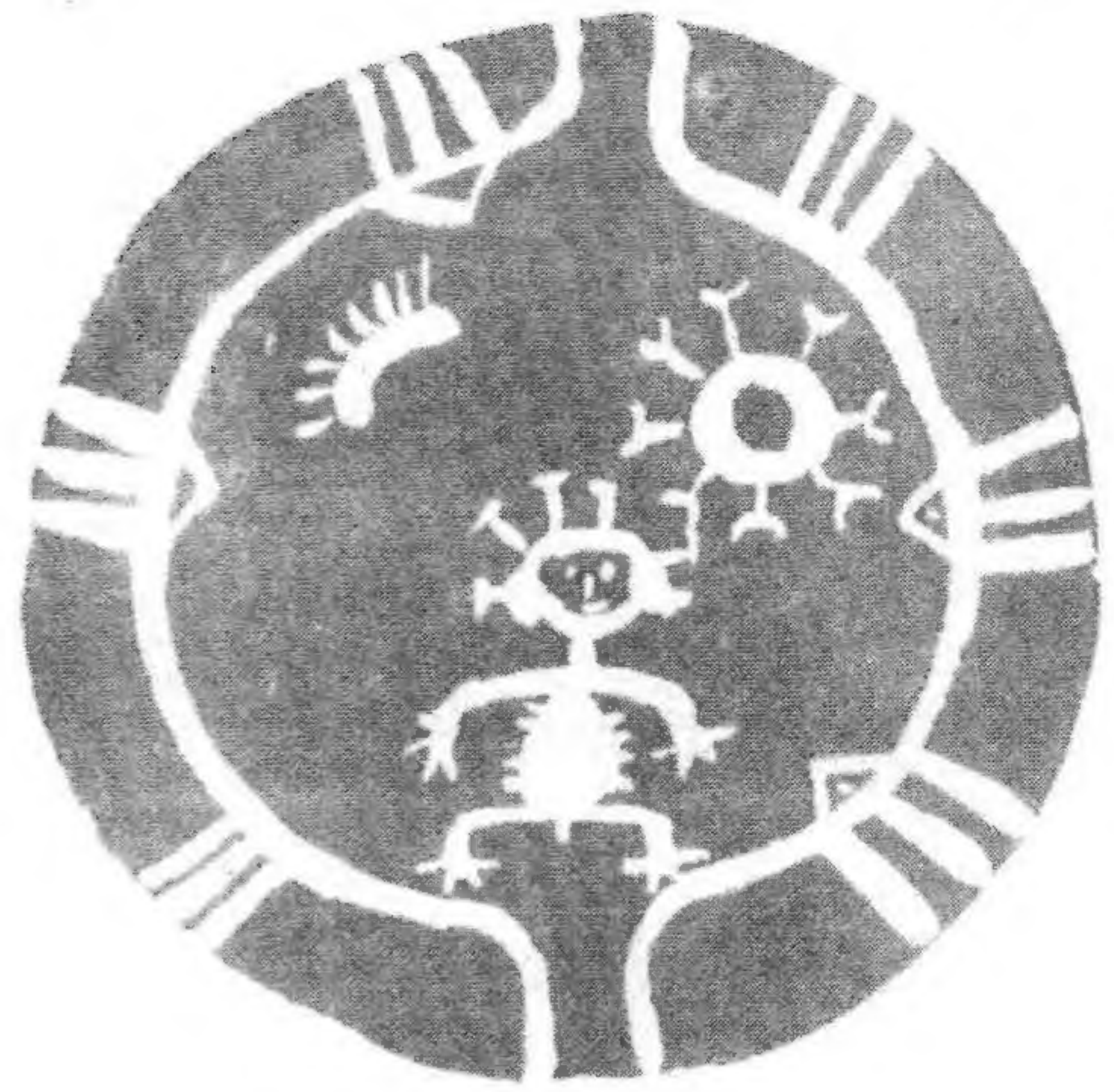
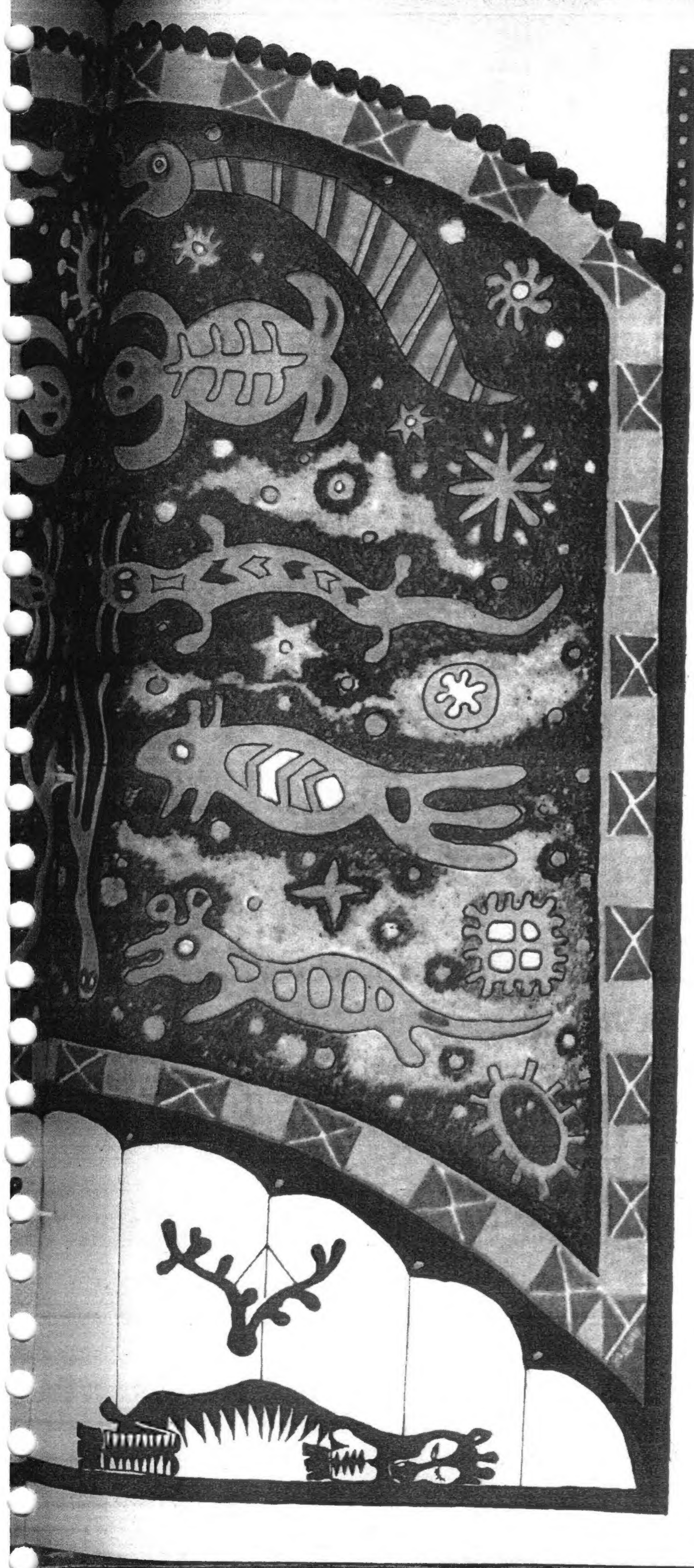
నైనన్ మళ్ళీ కండ్లు తెరచి చూసేటప్పటికి బాగా ఉదయమైనట్లు వాకిలిగుండా కనిపించింది. నీలాకాశంలో యెరుగుబంటి సూర్యుని లాగుతూ వుండింది. నైనన్ యింట్లోనుండి బయటికి దూకి, తమ్ముళ్ళను పిలిచినాడు. సూర్యుడు అతన్ని చూసి, తన వేడిని అతనిమీద వేసి, అతన్ని నేలమీద పడవేసినాడు. నియేకియ తన పెండ్లికొడుకు వద్దకు పరుగెత్తుకొనిపోయి, తన దేహంతో అతన్ని కప్పింది. నైనన్ లేచి, నీడగా మారి, ఆకాశంలో కలిసిపోయినాడు.

సూర్యుడు నియేకియ ఇడలు పట్టుకొని,

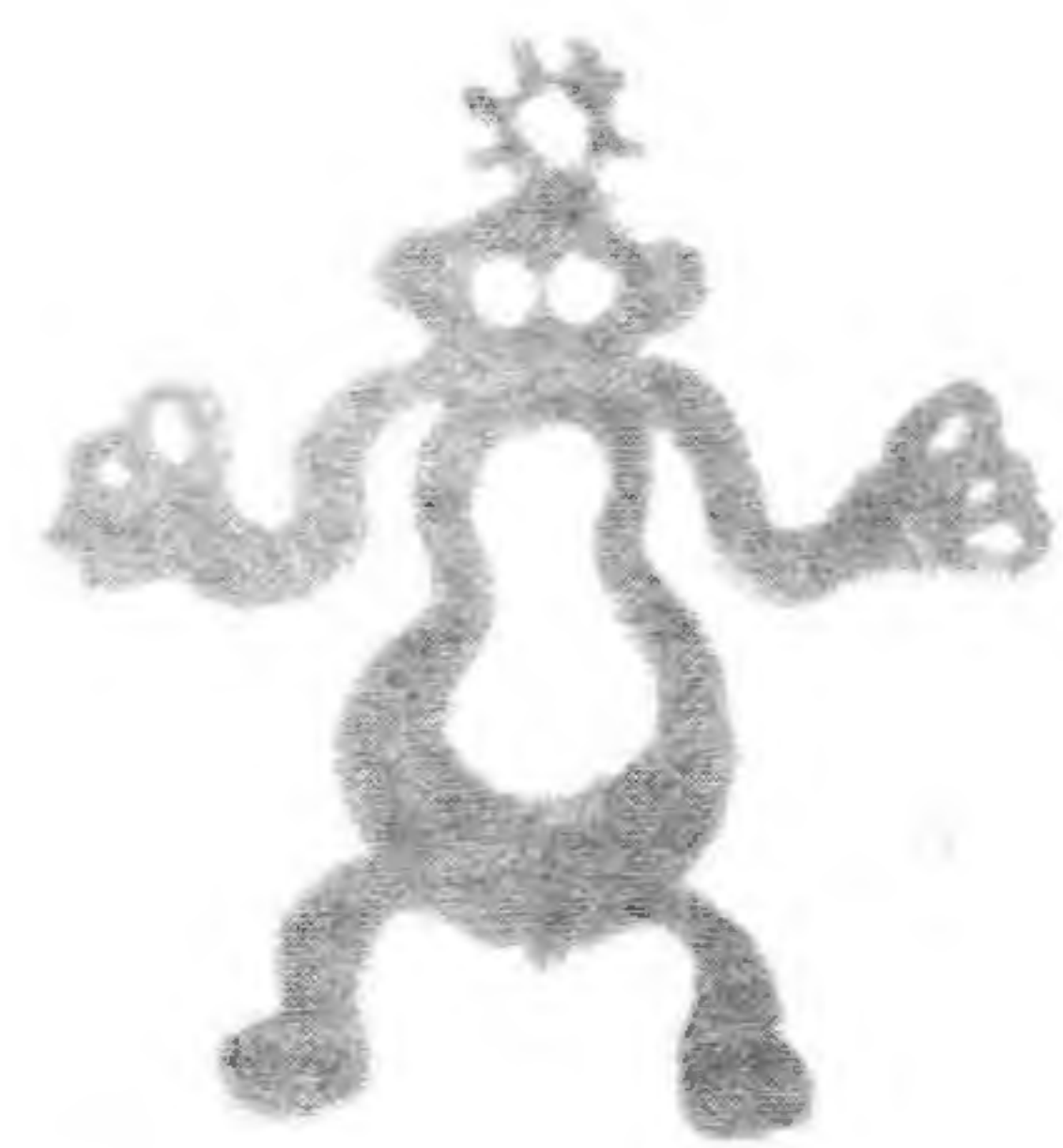
తన మంట కన్నులతో ఆమెను
కాల్చినాడు. అతను తన కొడుకు
పెయ్వాల్కెను పిలవసాగినాడు.
నియేకియ యేడుస్తూ, చెప్పింది: “నీవు
నన్ను చంపినా సరే, పెయ్వాల్కెను
పెండ్లిచేసుకోను!”
అప్పుడు సూర్యుడు కోపంతో ఆమెను

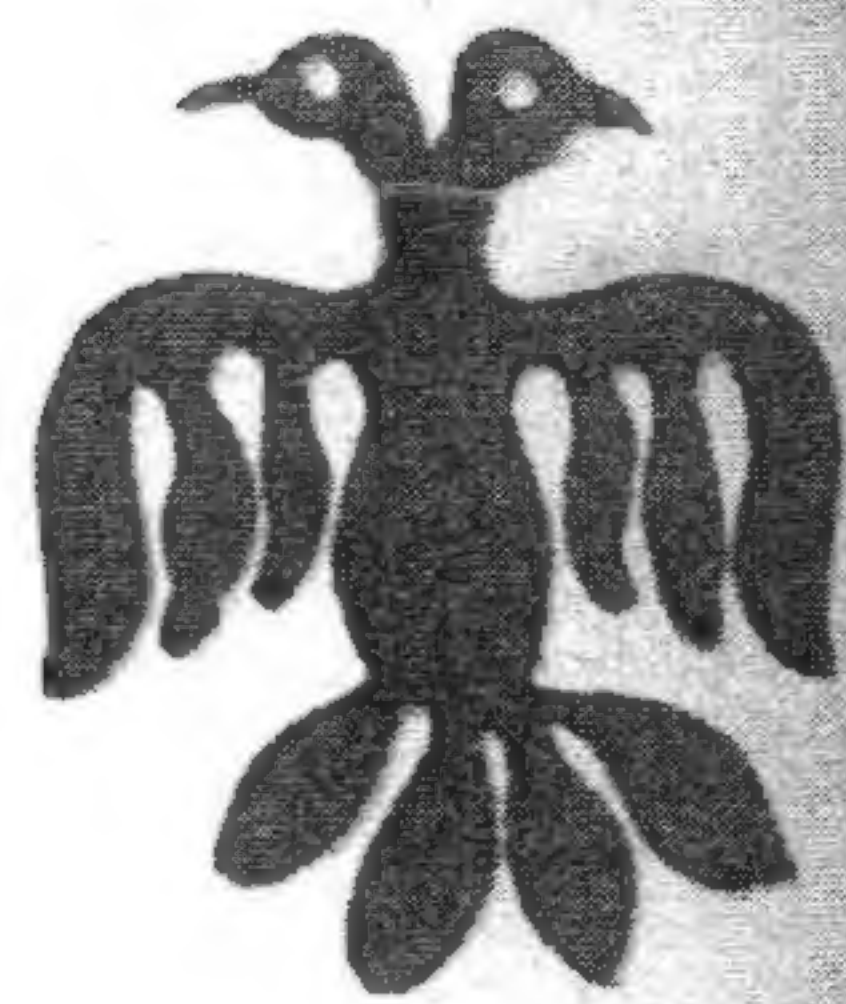

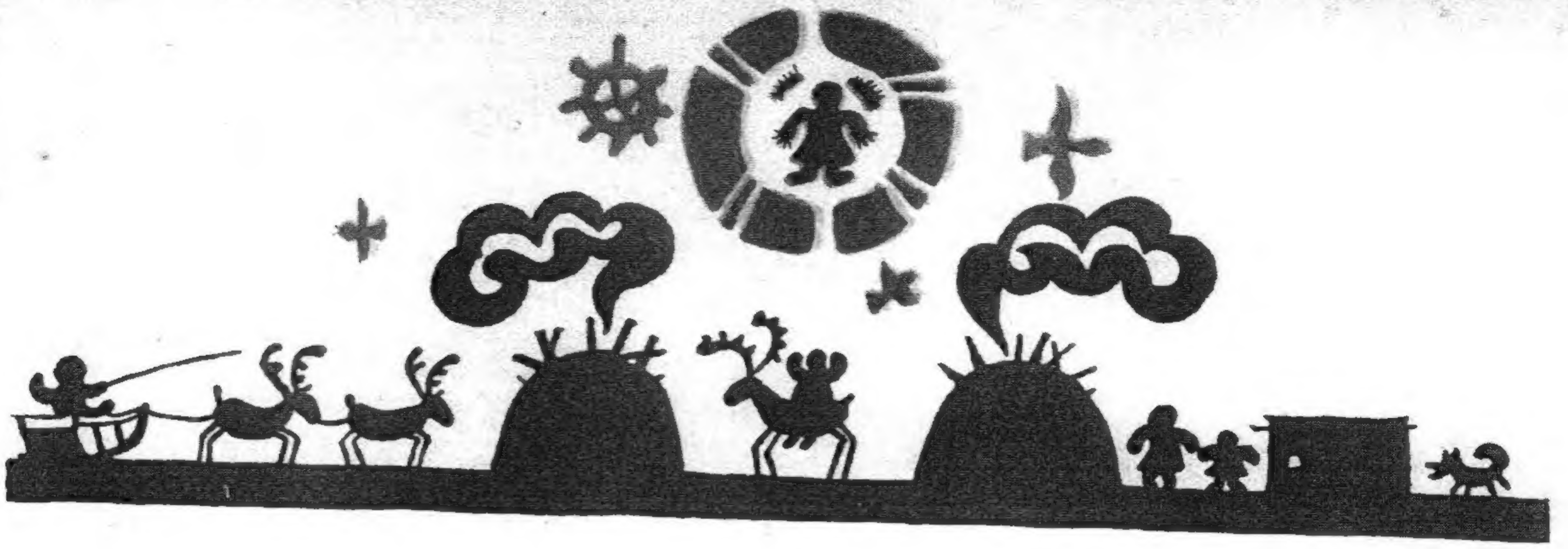

నేరుగా చంద్రుని చేతుల్లోకి
విసరివేసినాడు.

చంద్రుడు ఆమెను కాగలించుకొని,
తన హృదయానికి హత్తుకున్నాడు.
అప్పటినుండి ఆమె చంద్రుని చేతుల్లో
అట్టే వుంది. చంద్రునిలో ఆమె
చిన్న ముఖం నీడ నీకు

కనిపిస్తుందా? ఆకాశంలో ఉత్తర
కాంతుల అన్నదమ్ములు యుద్ధం
చేసేచోట, సముద్రం దగ్గర

కనిపించే వెలుగును నియేకియ
చూస్తూనే వుంది. అక్కడినుండి
ఆమె కన్నులు పక్కకు తిప్పుకోలేదు.

